

Oponentský posudek

rigorosní práce
Mgr. Zuzany Kellové

na téma

„Postup v řízení při předluženém dědictví“

Kandidátka předkládá práci na uvedené téma v rozsahu celkem 139 stran textu včetně resumé, seznamu použité literatury a seznamu právních předpisů, stanovisek a nálezů, čímž z hlediska formálního naplňuje kritéria vyžadovaná pro práce tohoto druhu.

Systematicky autorka práci člení – vedle úvodu a závěru – do 7 kapitol, v jejichž rámci se zabývá podrobným členěním a výkladem jednotlivých dílčích otázek vymezených zadáním. V úvod práce se autorka zaměřuje na historický výklad a vývoj postupu řízení v případě předlužení dědictví, následně se zabývá obecnými pojmy (očekával bych spíše opačný přístup), tedy co se rozumí pod pojmem předlužení dědictví, následující kapitoly sledují postupně běh dědictvého řízení za dané procesní situace. Autorka nabízí členění, které pokládám za poněkud zmatené – v rámci kapitoly o předlužení se zabývá definicí aktiv a pasiv dědictví, konvokací věřitelů a usnesením o ceně, což jsou sice úvodní kroky dědictvého řízení, jež se ale týkají zjištění stavu předlužení, což by mohlo být upřesněno a i metodologicky následně důsledněji zohledněno.

V další kapitole se autorka zabývá jednotlivými způsoby vyřízení předluženého dědictví – opět mám jistou výhradu k pojmu, nabízí se – s ohledem na určitou kasuističnost variant následně nabízených – schválení dohody o vypořádání, potvrzení nabytí jedinému dědici, potvrzení nabytí státem, dohoda o přenechání věřitelům na úhradu dluhů – možnost volby vhodnějších pojmů než poněkud technicistní a laciné „vyřízení“.

Z další kapitoly je patrné určité ovlivnění autorky aplikační praxí – patrně vlastní, byť se snaží rozlišovat obecné kauzy i kauzy již detailnější. Zde se logicky zabývá likvidací dílčích majetkových hodnot, případně likvidací hromadnou, činěnými jak bez souhlasu, tak se souhlasem soudu. Za slibnou pokládám část věnovanou dopadu novely o. s. ř. č. 7/2009 Sb., kde by ale autorka mohla využít možností více. Za pozoruhodné pokládám prohlášení na str. 50, totiž, že „soudní komisař nemá s veřejnými dražbami žádné zkušenosti a stejně tak jeho znalost občanského soudního řádu je mizivá“. Výklad systematicky řádně uzavírá pojednání o rozvrhu výtěžku, poněkud z metody vybočuje likvidace odúmrť. Opět poněkud kasuisticky a spíše ilustrativně působí kapitola 7., kde jde spíše o klasické „kauzování“ než metodicky plnohodnotnou pasáž odborného textu.

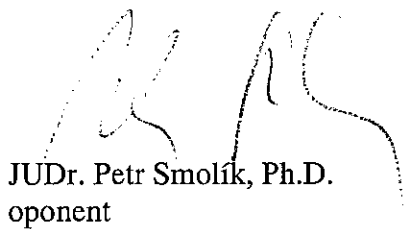
Autorka kapitoly člení v zásadě detailněji v závislosti na jejich významu, zvolená metoda odpovídá tématu práce i povaze jeho zpracování, z hlediska systematického nemám vůči práci zásadních námitek.

Téma je zpracováno komplexně, autorka se snaží postihnout všechny otázky, nicméně místy pro potřebu komplexního postižení sekundárních problémů poněkud opomíjí určité významnější body.

Pozitivně hodnotím snahu reagovat i na judikaturu soudů, když s ohledem na užší téma je možnost střetu s názory odborné literatury poněkud užší, což ostatně vysvětluje i určitou popisnost, případně kasuističnost některých partií práce. Autorka pracuje ovšem s prameny aktivně, snaží se předkládat vlastní názory, byť místy postrádám bližší odůvodnění – viz níže.

Práce neobsahuje zásadní věcné nedostatky, je způsobilá k ústní obhajobě, v jejímž rámci by se měla autorka věnovat naznačeným problémům, včetně následujících:

- 1) Je povinnost státu nabídky věřiteli – str. 119 – skutečně naprosto zbytečná, čili je příslušné ustanovení zcela bez účelu?
- 2) Jaké závěry hodlá autorka učinit z popsané kauzy – str. 123-4 – střet likvidace dědictví a exekuce?
- 3) Jak autorka při své práci zohlednila případné změny hmotného práva v – byť - návrhu nového občanského zákoníku?
- 4) Jaký je celkový dopad novely o. s. ř. – zák. č. 7/2009 Sb. – na základní otázku řešenou v práci – i v závěru na str. 129, byť v příslušné kapitole je o tom také zmínka – tedy postavení notáře při prodeji majetku?

JUDr. Petr Smolík, Ph.D.
oponent

V Praze dne 27. října 2010